

ního úředníka obecního s úřednickým čekatelem v přípravné službě státní podle ustanovení § 7 plat. zák.

Za tohoto stavu práva nemůže se obecní úředník dovolávat s účinkem předpisu § 8 odst. 1 zák. o obec. úřednících, podle něhož prozatímní ustanovení úředníka nesmí trvat déle jednoho roku, je-li pro obdobného zaměstnance státního k nabytí nároku na trvalé ustanovení předepsána čekatelská doba delší.

Ježto pak je nesporno, že st-le jest srovnávat se státním úředníkem služební třídy II., a ježto podle plat. zák. je přípustno ustanovit čekatele úředníkem ve služební třídě II. zpravidla teprve po uplynutí skutečně ztrávené čekatelské doby v délce 3 let (arg. § 7 odst. 5 plat. zák.), nemohl nss uznati, že žal. úřad neprávem spatřoval porušení zákona v tom, že obecní zastupitelstvo svým usnesením z 31. května 1930 přiznalo st-li nárok na trvalé ustanovení již po jednorozční službě prozatímní, a že svým usnesením z 10. října 1931 ustanovilo st-le definitivním obecním tajemníkem.

Č. 12.001.

Pojištění nemocenské, invalidní a starobní:
 * Ženy zaměstnané úklidem, vařením a podobnými pracemi pro ošetřovance v nemocnici nejsou pomocnicemi v domácnosti podle § 12 odst. 6 zák. č. 221/24 Sb. ve znění zák. č. 184/28 Sb.

(Nález ze dne 28. června 1935 č. 17.064/35.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 11.379/34.

Věc: Zemský výbor v Praze proti zemskému úřadu v Praze o sociální pojištění.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem z 24. května 1930 předepsala okr. nemoc. pojišťovna v L. správě všeobecné veřejné nemocnice v L. za 10 ve výměru jmenovitě uvedených zaměstnankyň pojistné nemocenské, invalidní a starobní dle IV. mzdové třídy úhrnnou částkou 399 Kč 45 h.

Okr. úřad v Litoměřicích výměrem ze 7. června 1930 vyhověl odvolání správy nemocnice a rozhodl, že dotyčné zaměstnankyně podle § 12 odst. 6 vyhlášky min. soc. péče ze 17. listopadu 1928 č. 185 Sb. patří do III. mzdové třídy.

Nař. rozhodnutím vyhověl zem. úřad v Praze odvolání okr. nemoc. pojišťovny v L. a, zrušiv výměr okr. úřadu, vyslovil, že výměr pojišťovny platí v plném rozsahu. V důvodech uvedeno v podstatě, že hlavním znakem pojmu pomocnice v domácnosti je zaměstnání v domácnosti zaměstnavatelově, v jeho spotřebním hospodářství, tedy práce v okruhu domácnosti zaměstnavatelovy pro domácnost a její členy. V nemocnici lze proto považovati za pomocnice v domácnosti pouze ony osoby, které jsou výhradně zaměstnány pracemi v samotné domácnosti nemocnice, t. j. pro členy nemocnice, scil. ošetřující personál, nikoliv však pro ony,

jež pracují také pro ošetřovance, kteří do domácnosti nemocnice nenáleží, a také nejsou členy takovéto domácnosti. Činnost zaměstnankyň, o které jde, vztahovala se i na ošetřovance, kteří nejsou členy domácnosti nemocnice.

Stížnost v podstatě namítá, že žal. úřad neprávem neuznal zaměstnankyně ve všeobecné veřejné nemocnici v L., o něž jde, za pomocnice v domácnosti podle cit. § 12 odst. 6. Stížnost míní, že zaměstnanci a ošetřovanci nemocnice tvoří jednu velkou ústavní rodinu, že hospodářství ústavní jest ve své celistvosti spotřebním hospodářstvím velké domácnosti, kde všechny práce se vykonávají za společným cílem, jímž je blaho nemocných. Činnost osob, o něž jde, je naprosto táž jako v kterékoliv jiné domácnosti, jejich poměr je totožný s pracovním a námezdním poměrem služebných, zaměstnaných v soukromých domácnostech, je poměrem pomocnic v domácnosti a je prý proto nezákonným odchýlný výklad zákona, hájený žal. úřadem.

O námitce této uvážil nss toto:

Jak nss vyslovil a blíže odůvodnil již v nál. Boh. A 11.379/34, rozumí se pod »pomocnicemi v domácnosti«, uvedenými v § 12 odst. 6 zák. č. 221/1924 ve znění zák. č. 184/1928 Sb., osoby ženské, zaměstnané pomocnými pracemi v domácnosti, t. j. takovými pracemi, jež s udržováním domácnosti bezprostředně souvisejí. Domácností pak rozumí se zařízení, sloužící k ukájení životních potřeb fysické osoby, jakými jsou bydlení, stravování, péče o prádlo a šatstvo atd. Tamtéž vysloveno, že i právnická osoba může býti zaměstnavatelem pomocnic v domácnosti, zřídí-li určité zařízení, sloužící k ukájení svrchu uvedených potřeb fysických osob. Zařízení to bude pak domácností, spotřebním hospodářstvím těchto fysických osob.

Stížnost shora uvedenou námitkou vznáší na spor jediné otázku, zdali lze kvalifikovati osoby sdružené ve všeobecné veřejné nemocnici v L. (zaměstnance i ošetřovance) za domácnost a tudíž osoby, zaměstnané úklidem, vařením a pod. i pro ošetřovance, za pomocnice v domácnosti podle cit. § 12 odst. 6.

Z hoření definice domácnosti se podává, že lze za domácnost považovati jen takové hospodářství, sloužící k ukájení životních potřeb fysické osoby, jakými jsou bydlení, stravování, péče o prádlo a šatstvo atd., tudíž zařízení, jehož úkolem a určením jest ukájetí zmíněné životní potřeby fysických osob ať již jednotlivých, nebo sdružených v pospolitost. Úkolem a určením všeobecné veřejné nemocnice jest podle § 1 zák. z 5. března 1888 č. 19 z. z. čes., aby osobám, stíženým chorobou zhojitelnou, po dobu nemoci poskytovala lékařskou pomoc a úplné opatření. Není proto pochybnosti, že tu nejde o spotřební hospodářství ošetřovanců — nemocných, jak shora definováno, nýbrž o zařízení sloužící především ošetření a léčení nemocných, byť i k dosažení účele toho bylo třeba, aby těmto nemocným byl poskytnut i pobyt, strava atd.

Nemohl proto nss uznati nezákonným, když žal. úřad služebné, zaměstnané ve všeobecné veřejné nemocnici úklidem, vařením a pod. pro ošetřovance nemocnice neuznal za pomocnice v domácnosti po rozumu cit. § 12 odst. 6.